

Иван Вазов

Cuique suum

Веднѣж, след дълго лутане и тирене,
седнах при Искѣра да ям.
В печатан лист увито беше сирене,
аз мойто име видях там.

И куп ругателства за мене в вестника –
грамада от душевна кал.
Усмихнах се, пожалих го злочестника,
кой толкоз мъка бе си дал.

И пак с охота – туй е за невярване, –
с охота страшна обедвах –
под песните на жаби и на гарвани...
Слушах ги тихо, па казах:

О гаргици! Вий требува да гракате,
за туй ви господ дал гласът!
О жабички, вий длѣжни сте да квакате –
защо сте жаби на светът?

Юли 1899

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4741>]